

Publicerad 2016-10-01 16:13 av Amido

Spegeln

Jag hade varit en snäll liten pojke hela livet

När jag en dag fick nog

Minne efter minne

Akkumulerad besvikelse hade blivit koncentrerat hat

I vrede slog jag sönder spegeln

Ett lugn infann sig kort efter

Sedan gick jag ut och härjade

Allt för min egen njutning

Dagar passerade allt fortare

Lika så mitt tålamod för andra

Började se människor i ett annat ljus

Eller snarare utan ljus över huvud taget

Tryckte ner min vilja i halsen på alla som ens vågade öppna sin mun

En röst inom mig sa att detta vara att leva på riktigt

Konceptet av rätt och fel var en bortglömd dialog

I nuet fanns bara min monolog

Jag fortsatte på detta vis

Tills dagen jag fick en ny spegel

Mannen som stirrade tillbaka skrämde mig

Av förskräckelse slog jag sönder spegeln

Men lugnet infann sig aldrig efter

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Amido med Poeter.se id #28957 innehar upphovsrätten